

Kafamın içinde *beni yaz, beni yaz* diye bağırın, ama ne olduklarını anlamadığım bir takım klişelerle uyandım. Rüyanın ortasında mıydım, yoksa az uykunun fitillediği bir isyan mı bu? Kafamın bana isyan etmesini sevmiyorum.

Biraz beklesem geçer belki, gözlerim belki musluk gibi boşaltır beynimdeki çorbayı. Uyanmak dedikleri böyle olmalı, gözler sadece bilgi toplayıcı değil, kafanın içindekini boşaltabildiğin bir yer. Belki onun için görmek *görüleni* bir ölçüde şekillendirmekle alakalı.

Tagore'nin Einstein'a söyledikleri <http://feedproxy.google.com/~r/brainpickings/PzfXBU_jFE/>__ bende hayret uyandırmadı. Batılıların insanı hakikatten *ayırın*, onu hakikat karşısında edilgen bile olmayan bir seviyeye iten felsefelerine mukabil, Doğuluların insanı hakikate neredeyse eş gören anlayışları... Dawkins'in *Einstein'ın tanrısı* hakkında söyledikleri geldi aklıma, sanki Hz. Peygamber'in anlattığı Allah, ondan çok farklıymış gibi. Ateistler kocaman isbatlarını *kainattan ayrı* bir Tanrı üzerine kuruyorlar, bazen Ateistler ne kadar çığ geliyor.

Geçenlerde Spinoza'nın Ateistliği hakkında bir podcast dinledim. Panteistliğini Ateizm'in bir versiyonu olarak anlatıyorlardı. *Yazılarında bu kadar çok Tanrı geçip de Ateist olan* diye bir tabir de geçti arada. Kendimden korktum. Yazdıklarımın Ateistçe okunabileceğinden ve sonra yine yazdıklarımın olmadığı derecede dindarlık vehmetmesinden korktum. Bu iki korku *yanlış anlaşılma* korkusunun iki ucu ve emin olmak herhalde mümkün değil. Elimden geleni yapıyorum ama *beni bir kişi anladı, o da yanlış anladı* herkesin kaderi olabilir.

Yazı bu noktaya kadar kafama *ne anlatmak istiyorsun?* diye sormakla geçti ama o cevap vermedi. Yaz ve sil, yaz ve sil, yeni gelin gibi nazlı oluyor bazen kafam, derdini anlatmıyor, ne söylemek istediğinden bihaberim.

Aşktan mı bahsedelim?

Güneşten mi?

Saçımın çocukların çizdiği güneşin her yöne yayılan oklarına benzemesinden mi?

Sabahları uyanmamın mucizesinden mi?

Şekersizliğin faydalarından ve zararlarından mı?

Kötülükten mi?

Aldığım notlara mı bakmalıyım?

Türkçe yazmak istemiyor musun?

Eskiden diller yapardım, diller öğrenirdim, yapay diller, doğal diller, doğal dillere eklenmiş yeni kural-lar. Misal Türkçe'ye *üçte bir, dörtte bir, beşte bir* gibi oranların yerine *üçke, dörtke, beşke* denebilecek yeni bir yapım eki uydurmuştum ve bununla *dokuzda yedi* yerine *yedi dokuzke* denebiliyordu. *-daş* eki gibi sesli uyumundan muaf kabul etmişim ama çok bir faydasını görmedim.

Sonra bir de harf-i tarifler vardı, isimleri üçe ayırmış, ama bir çok dildeki o sıkıcı cinsiyetçilik yerine renklerle ifade etmiştim. Yeşil isimler, mavi isimler, beyaz isimler... Yeşil isimler insandan ayrı somut varlıklar, maviler insanın tesiriyle form değiştirmiş varlıklar, beyaz isimler somut form sahibi olmayan varlıklar. Bunları mı anlatmamı istiyorsun?

Bir çocuğun mızızlanması gibi kafam.

/Felsefe Nedir?/ diye bir yazıya başladım geçen. Bir grup felsefecinin <<http://feedproxy.google.com>> verdiği cevaplara baktım, beni tatmin etmedi. /Kolay olmayan ve nasıl cevaplanacağını yöntemi kesinleşmemiş soruları, kendi usulünü kendin belirleyerek kovalamaktır/ diye özetlenebilecek bir cevaptı benimkisi. Yeterince dar ve yeterince geniş, çünkü felsefenin ne olduğu konusunda söz söylememiz, aslında *ne olmadığını* söylemekle mümkün, cevaplama yöntemi olgunlaşan soruları başka bir disipline alıyoruz. *Meşhurların* verdiği cevapların çoğunun bir şekilde *kritikle* uğraşması da *sinemacılar da filmleri kritik ediyorlar, onlar da mı felsefeci* diye bir soru uyandırdı ama soracak kadar yakın değildiler.

Hikaye yazmam lazımdı sanırım. Belki de bunu istiyordun.